

„Hvilket? . . . Naa Mo'ers Bog!“ sagde han tanke-spreddt og gav sig til at gaa frem og tilbage foran hende med Hænder og Stok bagpaa Ryggen. „Ja ser du, det var blot en lille Samling smaa, religiøse Fortællinger — intet andet. Den Fortælling, som Mo'er havde lagt Mærke ved, handlede om en from Mand i Jødeland, om hvem det berettedes, at han al sin Tid havde været Genstand for Venners og Naboers Spot paa Grund af sin inderlige Hengivelse i Herren. Trods sit Barneforhold til Gud havde han stadig lidt Skibbrud med Hensyn til sin timelige Velfærd; hans Børn og Hustru døde, hans Kvæg blev sygt, han selv smittet af Spedalskhed. Tilslidst, fortaltes der, lagde et Uvejr hans Vinmark øde, og Lynet fortærede hans Hus. Og saa slutter Fortællingen med de dejlige Ord: Da gik han til Templet, bøjede sit Knæ og takkede Gud, — Verdens Børn til Forargelse. Ja! „Verdens Børn til Forargelse“. De Ord havde Mo'er understreget. Og — ikkesandt? — de er ogsaa nok værd at tilegne sig. Naar Verdens daarlige Tale gør os tvivlrådige; naar vi begynder at blive rædde for vor egen Tro og siger til os selv: ja, har de andre maaske Ret; er det ikke Galskab, er det ikke Vanvid? — da kan det være godt at mindes Historien om denne fromme Mand i Jødeland, der havde en saa dyb Forstaaelse af Guds Kærlighed! — — Men hvem er det, der kommer der?“ afbrød han sig selv ved Synet af to Personer, der nærmede sig ad Landevejen inde fra Fiskerlejet, — en hvidkjolet Dame med hvid Parasol og en sortklædt Herre med bredskygget Straahat.

„Hvor?“ spurgte Betty og saae op. „Aa, det er jo Ragnhild Tønnesen!“

„Ja, nu ser jeg det,“ sagde Emanuel, — og der gled i det samme en urolig Skygge over hans Ansigt. „Men hvem er det, hun følges med?“

„Jeg veed ikke . . . Jo . . . Jeg troer virkelig . . . er det ikke Pastor Petersen?“